

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2635/2023
20.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Стошић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за унутрашњу и спољашњу трговину и промет роба на велико и мало „Поглед“ д.о.о. Радовница, чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., ради исплате трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 576/2023 од 10.03.2023. године, у седници одржаној 20.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 576/2023 од 10.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 576/2023 од 10.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 75/22 од 07.11.2022. године, исправљеном решењем тог суда П1 75/22 од 22.12.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за територију Града Врања за период од 01.09.2018. до 26.09.2019. године износ од 8.370,00 динара одређен према појединачним месечним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све ближе наведено као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбачен је приговор туженог ради пребијања потраживања као недозвољен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка 132.881,40 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 576/2023 од 10.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за територију града Врања за период од 01.09.2018. године закључно 26.09.2019. године, а нижестепеним одлукама одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању права запослених на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, без обзира на начин на који долазе од куће до радног места, односно и у ситуацији када на посао долазе сопственим превозом. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу овог правног института као законске категорије. Ревизија указује на другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом, међутим то није од утицаја на потребу уједначавања судске праксе, имајући у виду да је реч о парницама у којима одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 14.05.2022. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 8.370,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан

подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер одговор на ревизију није потребан ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић